

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

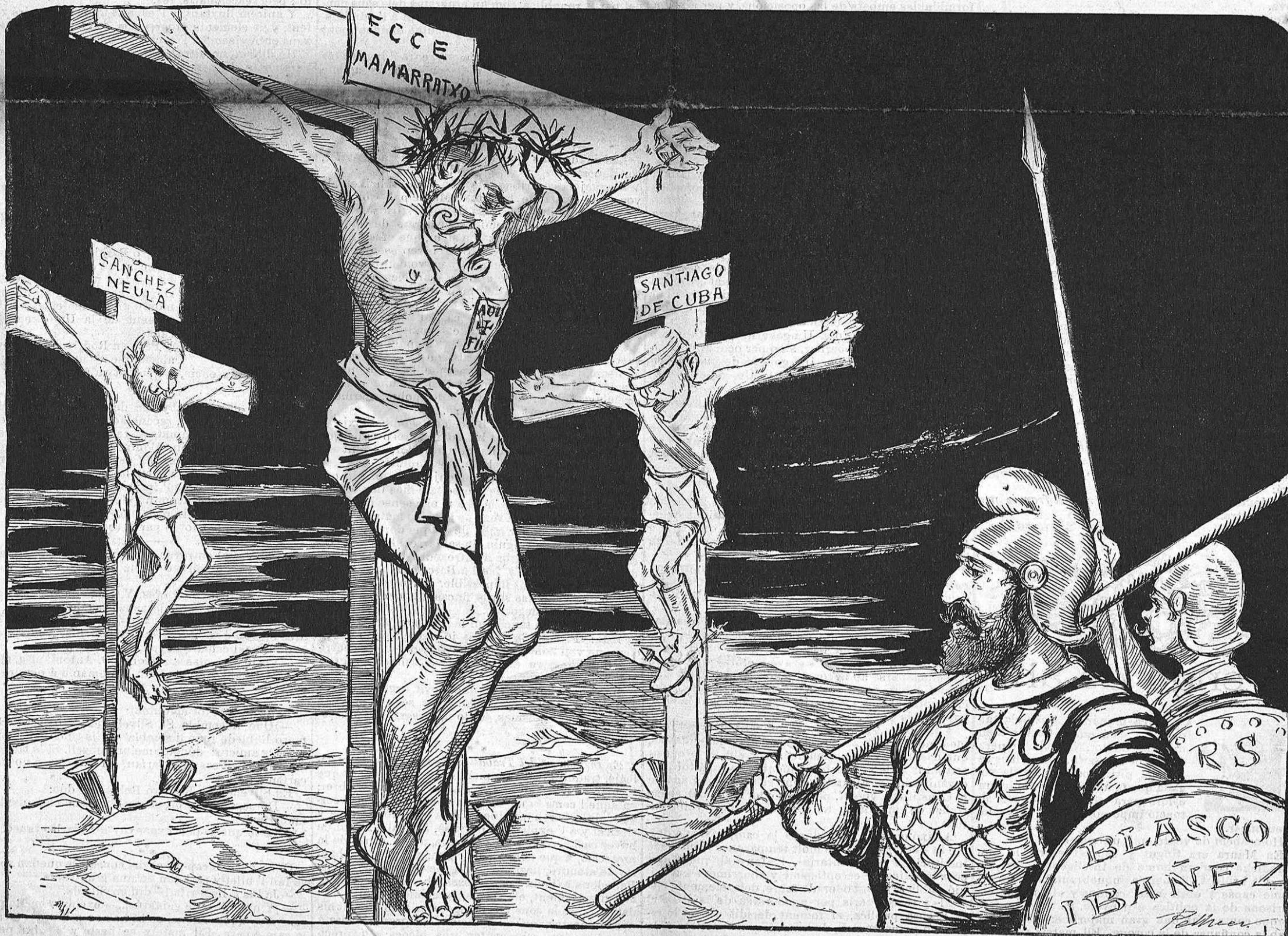
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

L' últim redolí de l' auca de 'n Maura

Aquí da fin el sainete...
¡Perdonad sus muchas faltas!

L' imperial Toledo ha sigut fins ara una de las ciutats més levíticas d' Espanya, un verdader refugi del clericalisme, consagrat per una serie de seculars tradicions.

Donchs á pesar del seu *abolengo*, han anat á Toledo en Lerroux, en Junoy, en Nougés, en Menéndez Pallarés y l' Anglés, han predicat la bona nova republicana, y un número inmens de toledans han acullit els seus discursos ab el més calurós entusiasme. La República pot contar ab l' apoyo decidit del poble de Toledo. El poble de Toledo, tom el Llàtzer del Evangeli, s' ha aixecat de la seva sepultura per' aclamarla.

Extenguís per tot arreu aquesta acció viva, enérgica y resolta, y per tot Espanya reviuran els entusiasmes republicans.

Y quan li dguin:—Alsats, Espanyal, viva Deu que s' alsardi!

Final de unas lamentacions de *El gran trapella*:

«Si los que todos los días nos vemos amenazados... no sabemos sacudir la patia y crear esta opinión de que tan necesitado está el gobierno, entonces muramos como *cristianos* sin quejarnos, ya que no hemos sabido luchar como *caballeros*.»

Prénguinne nota. Segons D. Teodoro cristiá y caballero son dos cosas molt distintes, y en certa manera contraposadas.

Jo no hauria dit may tant; pero ell ho afirma y algun motiu tindrà per afirmarho.

La escena á Sant Petersburg. Se donava una funció en el Teatro Michel y al aparéixer un artista francesa cuberta de joyas, notá l' públich que diria una rialleta al gran duch Miquel, cusc del Czar, del qual es querida.

La concurrencia en massa se posá á murmurar escandalisada, y entre el murmur se sentí una veu estentórea que cridava: «Aqueixas joyas han sigut compradas ab el diner que havia de servir pera l' esquadra.»

El gran duch sortí del teatro escorregut entre l's xiulets y l's crits de indignació de tot el públich.

Escenas de aquesta classe solen ser els preludis de las grans revolucions.

En Castellano, al ser nomenat ministre de Hisenda, era president del *trust* dels alcohols.

Naturalment, que sols pel ben veure ha dimitit el càrrech; pero es inqüestionable qu' en el *trust* dels alcohols s' hi ha deixat la copeta, pera tornársela á omplir quan deixi de formar part del *trust* del poder...

Home petit, carregat de *trustos*.

Al caure en Maura, l' *Avi Brusí* va perdre l' món de vista. Estava tan desesperat, que posava com á trinxina d'un dels seus devants, la següent afirmació: «La caida de Maura es una gran desgracia nacional.»

Ara tinguin en compte lo que va dir l' Amo Toni: «Jo no me n' he anat; me n' han tret», y responguin vostés ó respongui l' mateix *Avi Brusí*, si te pit per ferho: ¿Quí es l' autor de la desgracia nacional?

CONSTANTÍ, 12 de desembre

Apesar de no ser metje ni tindre pretensions de curandero, m' permeto receptar una fórmula á un dels ra badans místics de aquesta vila y es els Bolados Serra. Oréguim mossen *Guitarrista*, prengui aquest acreditat purgant com á preventiu, de las graves consecuencias que li poden portar, lo tindre la llengua tan bruta com tenia el diumenge últim en aquella vetllada provocadora.

¿Qué li ha fet la premsa lliberal, y els lliure-pensadors? ¿No sab que tan sols anomenantlos els embruta? ¿No l' ruborisa el pensar que desarrolla un tema bestial ab unas frases mes baixas que las que usan en els meetings els desgraciats que apenas han pogut rebre las primeras nocions? ¿No l' avergoneix el veure que maltracta á unas celebritats de la ciencia y filosofia, honra y gloria del partit republicá un buyda ollas com vosté pel mer fet de usar ells del seu dret?

Un altre dia que estigui replé prengui tila puig els liberals constantinenses estém disposats á acceptarli el reto sempre que t' torni á llenzar.

PALAFRUGELL, 19 de desembre

Un important enterro civil va celebrarse el dia 13 del actual. El cadavre del conseqüent republicá Joseph Rós que morí als 71 anys, va ser acompanyat per unas 200 personas. La orquesta vella de la població tocá algunas pessas alusivas y la caixa fou cuberta de rams d' oli-vera.

Descansi en pau el correligionari!

ESPOLLA, 19 de desembre

Divendres passat tingué lloch en lo teatro rectoral d' aquest poble, la representació d' un graciós y divertit sainet, en el que hi prengueren part l' *escura xamaneyas*, el seu *manobra* y una dona que no parlava.

Dita pesa s' titulá *Rahons al quadro... malas*, per ser molts las rahons y crits qu' hi hagué, hasta l' punt de que l's transeunts, que per casualitat passavan per devant de la casa, se vejeren obligats á esforçar el pas pera no sentir aquell fenomenal escándol.

D' aquí resultaren els següents comentaris: Hi hagué qui deya qu' al picar las crestas els dos *pollos*, provenia d' una acalorada discussió sobre las sardanas del veñí poble de Mollet; altres deyan si l' *manobra* havia acariciat massa la botella y no faltá qui sostingué que la fresca fou promoguda per aquella dona que no parlava.

Senyor don *Fum d' Estampa*: ¿Es aquesta l' humilitat que s' sol dir que Cristo recomená als seus deixebles?

STGES, 17 de desembre

El *Eco de Sitges* periódich tonto y carrincló, porta veu de la murrialla reaccionaria conservadora, s' despenja en el número de la present semana ab la següent gazetilla que copada literalment diu: *Entre timieblas repartíronse el pasado domingo algunas hojas clandestinas de carácter anarquista por unos cuantos sujetos forasteros á quienes ignoramos se haya detenido.*

Las fullas de referencia son *clandestinas* pel fet de no portar peu de imp'empta, pero nosaltres els republicans demostrarem palmariament y en tots els terrenos, que ditas fullas foren impreses en la mateixa impremta del mencionat periódich, del qual es Director-pantalla el ximplici *Agutzilet*, qui, instigat pel seu amo l' ex-cacich *planista* senyor *Ventureta*, ha portat á cap la mes incafiable de las tras'adas.

Com pot suposarse, el móvil que ha mogut á aquesta

dos fulanos no es altre que el de excitar el zel de las autoritats contra uns quants honrats treballadors, pel monstros crim de distingirse per las sevasideas republicanas absolutament radicals.

Pero que vagin ab cuidado l' *Agutzilet* y el senyor *Ventureta*; aquest procedir innoble, aquesta conducta baixa y rastrera, aquestes delacions vils y solapadas no donarán ni poden donar els resultats que han concebit sos cervells congestionats per l' odi; per aquest odi musulmá y salvatge que senten per tot el que significa democracia, República, llibertat.

La indignació humana te l's seus límits com altres moltes cosas; si aquella estalla, no serán segurament l' *Agutzilet* y el senyor *Ventureta* els que menos sofreixin las consecuencias.

OLESA DE MONTSERRAT, 20 de desembre.

El diumenge passat els carcondas de aquesta vila inauguraren el seu local. Havent demanat quart-y-ajuda als seus correligionaris de fora, no lograren reunir-se més enllá de 150. En cambi, en l' hermós local de *Fraternidad republicana* s' hi donava al mateix temps un concert y l' local estava atestat, haventhi assistit més de 500 personas.

Un orador carca embestí furios contra l's lliberals, sense recordarse que l's carlins olesans en massa votaren la candidatura de n Sala que per lliberal passa y fins de democrata vol ser, encare que no sigui ni una cosa ni un'altra. Pero l's carlins, com he dit, el votaren tots ab tal decisió, que l' únich d' ells que s' negá á ferho, alegant que no tenia duas caras, sigué expulsat del casino.

CALELLA, 18 de desembre

Sabem que l's enemics de la democracia, la llibertat y l' progrés no hi caben de satisfacció porque l's obrers no ns varen deixar son espacis local pera celebrar el mitin republicá del dia 11, el qual lo tinguerem de verificar en una propietat del eminent republicá D. Federico Forest.

No s' alegrin per tan poca cosa l's nostres enemics puig que, de prop ó de lluny, els obrers de Calella com d' altres parts, haurán de venir á engroxir las filas del partit d' Unió Republicana, si no volen encare ser pitjor tractats de lo que ho son avuy des que, per ventura, l's clericals y monárquichs han dat ni darán may completa satisfacció á las urjentes é imperiosas necessitats de las classes menesterosas? ¿Es que, per ventura, en aquesta tan bonica com desgraciada vila, han rebut may els treballadors per part de sos burguesos, ni de ningú, ni tan siquiera la esperansa de ser respectats els seus mes pe tits lleghitims drets?

Y aixó encare sense tractar de las injusticias de que se l's ha fet victimas en las ignominiosas guerras colonials.

¡CATAPLÚM!

¡Ave María Puríssima!

¡Lo que som en aquest món!
Quan menos s' ho figurava,
salta l' amo y crida: ¡Prou!

Tants discursos kilométrichs,
tants ayres de gladiador,
tant posá els braços en jarra,
tanta gresca, tant soroll,
jen qué han parat cap y al últim?

En el patatúm més gros
que s' ha vist jamay á Espanya,
patria, com ja sab tothom,
de las sorpresas famosas
y l's cambis de *sopeón*.

De res li ha servit ser l' ídol del partit conservador, qu' en don Antón creya véurehi el domador valerós del llop revolucionari; de res li ha valgut l' honor de tení á prop seu als frares, als madurs del morro fort y á la gran massa dels *neutros*, inconscients admiradors de tot el qui sab fé l' guapo y, vingui ó no vingui á tom, parla sempre d' aná á tiro y de rompre nous del coll.

¡Tot ha resultat inútil!
L' incomparable orador, l' espatarrant super-home, el gegant maravellós á qui la gent de pessetas saludava no fa molt oridantli: *¡Así se gobierna!*, se n' aná al lit tot cofoy, deixant el bastó de mando á la porta del rebost, y l' endemá al despertarse trobava—¡horror dels horrors!—que ja no era super-home, ni gegant, ni gladiador, ni eminencia, ni ministre! No era més que un pobre atlot á quí, sense darli excusans ni demostrarli atencions, s' acompanyava á la porta per hont surten quan ja es fosch els trastos que per inútils fan nosa fins pels recóns.

¡Pobre Maura!... ¡Tan en serio que s' havia pres alló de regenerar la patria y fabricar motllos nous!
¡Tan convensut que vivía de que sense l's seus sermons y sense l' esforç titánich de sas grapas de lleó no era possible qu' Espanya s' aguantés ni mitj segón!
¡Ilusiones engañosas!
¡Somnis d' ángel... bufador!
D' aquelles hermosas frases, d' aquelles cops de Napoleón, d' aquelles célebres *quinquienos* ab que en els moments d' humor anonadava als contraris, donantlos la convicció de que aquí teníam Maura per un sigle y mitj ó dos, á horas d' ara ja no n' queda res més que débils recorts que l' vent de D-seembre escampa com si fossin grans de pols.

¡Pobre César de Mallorca!
Com si *apearto* fos poch, ¡mirin de quina manera venen á fé entendre al món que avuy dia per supllirlo qualsevol quilis es bo!...
No l' relleva en Villaverde, que al fi y al cap es un noy que ns curará la moneda tan bon punt tingui acció; no l' relleva l' senyor Dato, sociólech de gran renom entre l's obrers de revista y l's sabis de similor; ¡nada menos que l' relleva

Nadal frustrat

—Ja l' tenia coll avall, quan, ¡mireu si aixó no es pegal,

ja l' tenia coll avall, quan vé aquest ¡y m' pren el gall!

l' Azcárraga, el vell bocoy, el zero de la quadrilla, el neula més carregós qu' en el tablero polítich ha trobat colocació!...

Vist aixó, ¿com no explicarse que ferit al mitj del cor per aquest tremendo xasco, busqui en la llar el consol que l's seus dolors necessitan?...

Plegui, plegui, inaigne atlot, y pensí que aquesta terra no es digna del alt honor de tenir per cap de colla á un rival de n Cicerón, á un Bismark de nova especie, á un geni tan portentós com el que la hermosa Palma va criá en el seu bressol, entre l' remor de las onas y l' xarroteig dels moixóns...

C. GUMA

VILLAR Y VILLATE

Ministre nou de trinca, encarregat de la cartera de Guerra.

De bonas á primeras, confesso que l' seu nom va sonarme á l' orella ab soroll desconegut.

Villar y Villate... ¿Quí es aquest senyor?, anava jo preguntant á tots els que d' assumptos guerreros solen ocupar-se per deber ó per gust.

—¡Oh!—m' deyan:—Una bella persona. Es el que va tenir l' honor de dirigir las últimas maniobras militars. Guapo, alt, molt instruhit; sab el francés y el xino... En fi, un Salomón ab sabre.

Tot aixó m' anava perfectament bé. Pero vels'hi aquí que de prompte surt un amich—amich del ministre de la Guerra—y creyentse dir alguna cosa, s' aixeca de puntetas y n' posa á cridar:

—Que consti que l' general Villar l' any 1870 va pendre part en l' atach de Gracia...

¡L' atach de Gracia!... Involuntariament van venirme á la memoria un parell de redolins de l' auca d' aquell fet *glorios*...

La primera barricada la troban abandonada. La tropa endavant segueix, y la segona... l' mateix.

Y, involuntariament també, vaig clavarme á riure.

AGUILAR DE CAMPÓO

A constant no hi ha qui l' guanyi. Cada vegada que, tractantse de formar ministeri nou, van á buscarlo á n' ell y li preguntan qué vol pendre, la seva resposta sempre es la mateixa:

—¡Estat!

Ministre d' Estat es ara, y no hi ha cap necessitat de ser profeta pera vaticinar que l' marqués d' Aguilars no inventará la pólvora ni farà en el desempeño del seu càrrech res que valgui la pena de ser esculpit en mármols.

Una mitjanja bastant parescuda á la nulitat, y res més.

UGARTE

Figura en la colla dels *frascos* y no es gens d' extranyar que per un ministeri format á entrada d' hivern s' hagi contat ab ell.

Té relacions ab els *Lluisos* y ab els *pares de familia*, escriu al *Brusi*, es un neo de lo més neo que s' ha vist y ocupa l' lloch preferent en el ministeri de Gracia y Justicia.

CASTELLANO

Menut com en Thiers y en Juli César, pero infinitament més *petit* que aquests dos personatjes, en Castellano es ministre d' Hisenda, com avans va serho d' Ultramar; per la senzilla rahó de que... ningú ha volgut acceptar el puesto.

Es una formigueta que s' ha proposat creixe al darrera de la política, y—¡lo que pot la tossuderia aragonesa!—acabarà per consegurirho.

Quan en Cánovas va anar anys enrera á Zaragoza y en Castellano va hostatjarlo á casa seva, obsequiá el poble al famós malaguenyo ab un pet de pedradas tan formidable, que als balcóns del avuy

Teatro de la Situació

NOVA COMPANYYIA

AZCÁRRAGA

s' el director obligat de totas las intermititats políticas.

Quan els conservadors no s' entenen, ó els lliberals se barallan, ó l's demócratas fican els peus á la galleda y no poden donar un pas més, ja se sab:

—Que vingui l' Azcárraga y que fassi l' favor d' organisar un ministeri baratet.

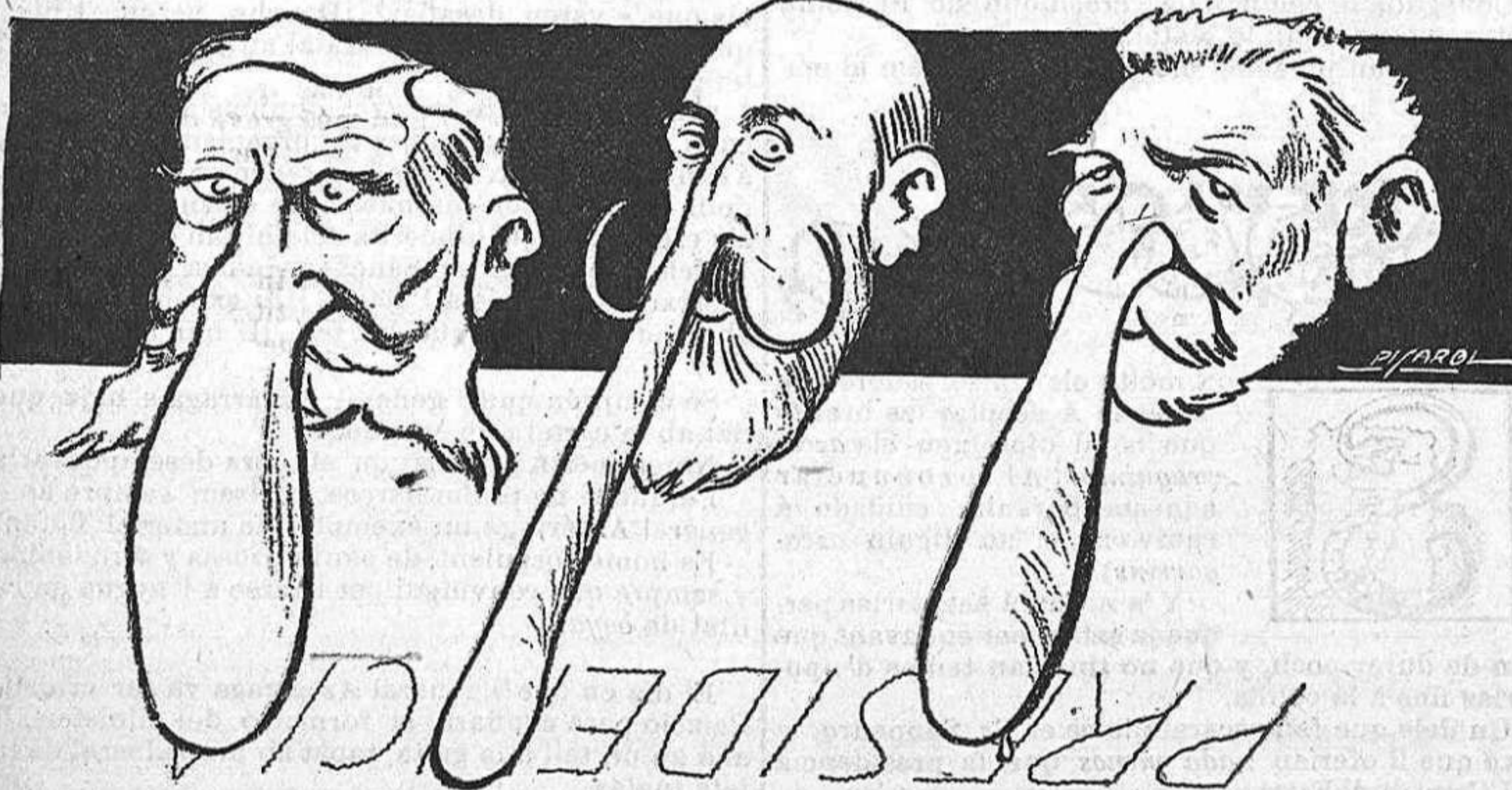
Y l' home, que en qüestió de contractar *bolos* se pinta sol, comensa á celebrar entrevistas y conferencias, y en vintiquatre horas ó quaranta vuyt á tot estirar, surgeix una situació ni cuca ni auceíl, pero lo suficientment viable pera sortir del pas y donar temps als verdaders actors—perque l' pobre de don Marcelo no passa de ser un aficionat, y encare molt mitjanet—pera que s' posin d' acort y arreglin una companyia cómica ó dramática, pero companyia de debó.

De las sevas aficions no es possible dirne res que no sigui de tothom sapigut. Al véurel tan gras, son molts els que s' figuren que de las habitacions de casa seva la més ben arreglada es el menjador. Res més lluny de la veritat. Lo que l' Azcárraga cuyda ab predilecció especialissima es—perque l' oratori.

Baix aquest aspecte, en Polavieja podrá ser un general més *cristiano* qu' ell, pero de segur que no sab com don Marcelo tantas jaculatorias ni tantas oracions.

Tres vegadas, ab aquesta, ha desempenyat el paper de *interino*. La primera volta que fou poder va durar dos mesos; la segona, quatre y días... ¿Quánt temps s' aguantará ara?

Els tres desayrats

Segueix la mateixa empresa, reformant la companyia;

per lo tant, prenguin paciència: serà per un altre dia.

La solució de la crisi

Avans del part tothom deya: —¿Qué deura sé aixó, germans?

Y mireu total lo qu' era: ¡Una colla d' escoláns!

ministre d' Hisenda no va quedarhi ni un vidre sencer. —No t' espantis—va dirli don Antón:—¿T' han trencat els vidres? La nació te 'ls pagarà.

LA CIERVA

Aixó, encare que no ho sembli, es l' apellido del senyor ministre d' Instrucció pública; ministre nou en l' ofici i desprovehit, per lo tant, d' historia.

CÁRDENAS

Ministre d' Agricultura, paísá dels Quinteros y usufructuari per primera vegada d' un silló de canceller de la Corona.

MARQUÉS DEL VADILLO

Per tercera vegada s' enfla al ministeri don Francisco Xavier González de Castejón y Elfo, personatge més carca qu' en Saballs y incapás d' emprendre res sense l' aprovació y l' consentiment del bisbe.

Professor de dret en la Universitat de Madrid, resulta home d' un talent tan extraordinari, que lo mateix serveix para un barrido, que para un fregado, que para pegarse cops al pit davant d' un sant qualsevol.

L' any 1900 va ser ministre de Gracia y Justicia; l' any 1902, ministre d' Agricultura, avuy n' es de Governació... y no fora res d' extrany qu' en un altra crisi ho fos de Marina.

Coneguda la companyia, crech que no hi haurá lector que no digui lo mateix: —¡Vaya un personal més lluhit!.. Planým al empressari.

FANTASTION

ON molts els conservadors que 's negan á aceptar las brevas que 's hi ofereixen els azcárrags. (Al pronunciar aquesta paraula, cuidado á equivocarse: no diguin azcárrags).

han de durar poch, y que no tindrian temps d' apurarlas fins á la collilla.

Un dels que fan escarafalls es el Sr. Sanpedro, y aixó que li oferian nada menos que la presidencia del Consell d' Estat.

Es molt trist per un govern tan clerical, que fins San Pedro se li haja girat d' espatllas.

L' alcalde Lluch no vol seguir á n' en Maura. En un principi havia pensat dimitir; pero s' hi ha pensat millor, y en definitiva ha determinat quedarse.

Per telégrafo ha demanat la benedicció del Cardenal Cassanyas, y l' Eminentíssim li ha enviada per telégrafo.

¿Han vist may un alcalde més beneyt?

Ara, si cau, tindrà al menos un consol. El de poder dir que ha caygut, habiendo recibido los Santos Sacramentos, y la bendición apostólica.

Diputat per Cabra era en Sánchez Guerra, ministre de la Governació d' en Maura. Y ara desempenya aquesta carterá el Marqués de Vadillo, conegut per la Cabra trista.

De manera que, governi qui governi, no pot Espanya sortir de Cabras.

¿Deu meu! ¿Es possible? El bisbe de Madrid-Alcalá acaba d' excomunicar al ex-ministre Sánchez Guerra per haverse batut en desafío.

Vels'hi aquí un bisbe que acaba d' esbotzar ab el báculo la veritat oficial.

Oficialment, després de las diligencias practicadas pel jutjat, se va reconèixer y declarar qu' en Sánchez Guerra y en Rodrigo Soriano no s' havían batut. D' altra manera se 's hi haurían hagut d' aplicar certs articles del Códich Penal que tenen relació ab els desafíos.

¿Cóm se comprén, donchs, que un bisbe desautorisi l' obra de un jutje? ¿No equival la excomunió del bisbe á una censura al jutjat?

Y després, ¿cóm s' explica qu' excomuniquí á n' en Sánchez Guerra y s' abtingui d' excomunicar á n' en Rodrigo Soriano?.. ¿No van ser ells dos, en tot cas, els que s' varen desafiar? ¿Donchs, perquè l' bisbe que condemna al un, deixa al altre completament impune?

¡Ah! A la quènta las excomunións son com la vacuna, que no pren sino en els organismes propensos á contraure la verola. Els que tenen en el cos el virus de la impietat son immunes á las excomunións. Sols als creyents ó als hipócritas els hi fan efecte.

Vels'hi aquí qu' en Sánchez Guerra ja no podrà acostarse may més á Palacio. ¡Un excomunicat!.. ¡Y ab la pudó de sofre que deu fer!.. ¡L' han ben guarntit!

Se comprén que l' general Azcárraga s' haja quedat ab la carterá de Marina. Ningú més á propósit qu' ell pera desempenyaria. Perque si no tenim barcos, tindrém sempre ab el general Azcárraga un exemplar de material flotant. Es home corpulent, de panxa grossa y arrodonida, y sempre que convingui pot tirar-se á l' aygua en calitat de boya.

El día en que l' general Azcárraga va ser cridat á Palacio pera confiarli la formació del ministeri, hi aná ab un tall á la galta, tapat ab un pedasset de tafetà anglés.

¿Qué havia succehit? Una cosa molt senzilla. El general no volgué presentarse davant del rey, sino ben afeytat. Y sigui

per la pressa ab que va efectuarho, sigui per l' emoció, va ferse aquell tall ab la navaja.

Ara no més falta que li sigui reconegut el sacrifici. Lo menos, lo menos se li ha de concedir la creu llorejada de Sant Fernando, si es qu' encare no la té. Y cas que la tingui, no estarà mal que li repeteixin, perque se 'n pugui penjar una á cada petxuga.

Ha derramat la seva sanch al servey de la monarquia.

Un periódich califica al actual ministeri, de govern de pessebre.

Y es perque 'ls ministres que l' componen no passen de la talla de las figuetas qu' en els pessebres hi posan.

De manera que, d' alguna cosa servirán, quan no pera res més, pera diversió de las criaturas.

¡Pobre Amo Toni! Tan confiat qu' estava, parlant sempre de quinquenis.

¡Y tinguin! A lo millor de las sevas ilusións, se li ha trencat el quinqué...ni.

Y s' ha quedat á las focas.

A n' en Canalejas acaban de nombrarlo académich de la Llengua.

No será de molt tan fácil que l' nombrin may académich dels Fets.

També en Montero Ríos, el demócrata de camama, va declararse partidari de que per ara no s' obrin las Cortes, perque «con los debates podrian escitarse las pasiones, etc., etc., etc.»

Está bé; pero aixó no cura de res. Perque tenint las tancadas per canguelo, també se 'n excita una de passió.

El general Loño, 's deya que dimitiria la comandancia general del tercer cos del exercit.

Pero s' ho deu haver pensat millor, y no dimiteix. ¡Ay Loño, no faltaria más!..

El president del nou ministeri está á punt de cambiar d' apellido. En lloch d' Azcárraga, 's dirá Azcárraga, ab l' accent sobre la é.

Y en efecte, 's carrega perque ningú 'n fa cas, y 's carrega, sobre tot, pels atachs que li dirigeix la premsa.

No li faltava més sino que després d' haver enviat á la mort á 150,000 joves espanyols ab la major tranquilat del món, ara se 'ns tornés susceptible.

¡Vaja, home, vaja; no s' hi encaparrí, y atenguis en tot y per tot al ditxo popular:—Tranquilat y bons aliments.

Uns maristas francesos, al ser expulsats de Fransa, van trasladarse á Pallanza (Italia), ahont, al poch temps de serhi instalats, se 's ha descubert una pequeña meticulosidad, com diria en Robert Robert, si signés vin.

En efecte: una quarantena d' alumnos d' aquell colegi, han sigut victimas de la seva brutal lascivia. ¿Ahont anirás bou, que no llauris? ¿Y ahont anirás marista, que no maristifiquis?

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—En-do-na. 2.ª TERS DE SILABAS.—PA LE TA LE DES MA TA MA RIT 3.ª GEROGLÍFICH.—Cada hu es com es.

Caballers: B. A. F., J. D. Vidreres, Rey de Bastos, Ignasi Anguita, Son pare dels trons, Esteba Poch y Mora, Guillem C. Miquelot, Un peluquero y J. S. Gastador del Regiment d' España! Oblit á las mitjanyas!

Caballers: F. Joanet, J. Tiragrani, Joseph Gorina Roca, A. Carrarach y Jaume S. Vendrellench: Salut als genis!

Caballers: J. Montabiz: Rebudas las xaradas; gracias per endavant.—Un frenólech: De vosté, 'm dedicaría sols á l' antropometría.—Xech de Llansá: No 'ns tenen cap utilitat.—Andresito: Ja es llarga, ja... En fi, veurém.—Manuel Salce: ¿Vosté escriu Ivern aixís?... Pleguéni! No llegeixo més.—Roch Quelafer: No es probable que hi capigan.—Mar y Terra: ¡Bunyoll!—J. Riba: ¡Pastixol!—J. R.: No está al punt.—Chirre: Aixó es un plagi com una casa. Plagi es sinónim de robo... ¡Lladre!—J. Moret de Gracia: Bueno...—Joseph Monclús: No 'ns vingui ab cosas tan serias.—Andreu Cubés Francés: Amigo ¡quina poca gracia!—Murciélago: No passa.—J. V., A. P., J. T. y altres: P. D., J. B., P. V., M. E., T. G., F. E., J. G., J. P., P. Q. y B., J. M., J. R., J. A., Un seminarista del Collell, J. A. y R., A. R., Un furné, Murciélago y F. G.: No 'ns es possible insertar las cartas que 'ns remetien per varias rahóns.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carter del Oim, número 8 Tinta G. Lorilleux y C.ª

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

PERA L' ANY 1905

Un bonich volum d' unas 200 páginas, completament plenas de traballs satífrichs, polítichs, de sociología y de varietats, en prosa y vers, amensadas per un número inmens de caricaturas, notas humorísticas, perfils cómichs, etc., etc.

Es l' Almanach polítich mes antich, mes popular y mes barato d' Espanya.

Preu: DOS ralets * Se ven per tot arreu

